

Roberto Bottrel – Megsokszorozódás¹

BAJI PÉTER

Roberto Bottrel nemrégiben magyar nyelvre is lefordított „Megsokszorozódás” című könyve, a missziológiai szakirodalom egyik kortárs gyöngyszeme. A szerző a Brazíliai Belo Horizonte városának Központi Baptista Gyülekezetének egyik lelkipásztora, aki a helyi missziós módszerek radikális átalakításáról, és annak robbanásszerű eredményeiről számol be ebben a könyvben.

Teológus szemmel fontos szétválasztanunk az evangéliumi hit örök, biblikus üzenetét és az egyházi szolgálat erre épülő gyakorlati DNS-ét. A könyv az utóbbiról szól, ezért bármely evangéliumi felekezet tudja használni. A szerző véleménye szerint két radikálisan eltérő gyülekezetszervezési, missziós irányzat van jelen a világban. Az első az ún. „program alapú” gyülekezet, aminek középpontjában a vasárnapi (és/vagy hétközi) istentisztelet(ek) megszervezése áll. A gyülekezet alapvető közösségi élete ezeken az alkalmakon, és a hozzájuk extra szabadidős lehetőségként szervezett hétközi kis összejöveteleken zajlik. Házicsoportok, kirándulások és különböző tematikus csoportok (pl.: baba-mama kör, idősek klubja, ifi... stb.) érhetők el a hívők közösségének ápolására. A szerző maga is egy ilyen jól megszervezett programorientált baptista gyülekezetből jött, és az volt a tapasztalata, hogy a gyülekezet megállt a növekedésben. Ennek a fő oka pedig az volt, hogy a közösség erőforrásainak túlnyomó többségét a hívőknek tartott programok tették ki, és például az új generációkban megtértek többsége az oda járó keresztyén szülők gyermekeiből állt. Ez a missziós szervezési mód nagyon könnyen alakít ki fogyasztói kultúrát a gyülekezetben, és a legtöbb

1. Roberto Bottrel: Megsokszorozódás (MBE, Budapest, 2021).

hívó számára kényelmesebb lesz a hívó társaival tölteni a szabadidejét, mint a nem hívó barátaival.

A könyvben bemutatott új – de valójában nagyon régi² – szolgálati DNS az ún. sejtcsoport gyülekezet modellje. A szerző nagyjából 400 fős baptista közösségét a 2000-es években a vezető lelkipásztor átalakította erre a modellre, és 20 év alatt a gyülekezet 10.000 fő fölé emelkedett. A módszer titka Isten Szentlelkének kegyelmes kiadásán túl a gyülekezet szervezésének újfajta iránya volt. A gyülekezetnek ezentúl összesen egyetlen olyan programja volt, ami az egész közösséget megszólította, és ez a vasárnapi istentisztelet. Az összes többi időt, energiát és pénzt abba fektették, hogy a hitüket szeretetben megélő, evangelizáló kis házicsoportokat hozzanak létre az emberek otthonában, ahová a környékbeli nem hívó ismerősöket/szomszédokat folyamatosan hívogatták. A cél az volt, hogy a hívők hétköznapi életének organikus része legyen a nem hívó emberekkel való barátkozás, közösségi élet és az evangélium megosztása. A szerző releváns globális felmérésekkel is alátámasztja mondanivalóját, miszerint napjainkban a megtért emberek túlnyomó része közeli családtagon, vagy barátan, vagyis hosszabb távú személyes kapcsolaton keresztül tért meg. A sejtcsoport gyülekezet modellje, ezekre a kapcsolatokra teszi a hangsúlyt, és megtanítja a hívőket újra a missziós életre.

Véleményem szerint a könyv bibliai teológiája megalapozott, és jól megfogalmazza azt az arányeltolódást, ami korunk legtöbb egyházára igaz, hogy túl keveset foglalkozunk a Jézustól kapott nagy küldetés gyakorlati megvalósításával, miközben nagyon sok idő megy el a hívő emberek belső kiszolgálására. Természetesen felmerül a kérdés, hogy egy alapvetően dél-amerikai, illetve spanyol területeken nagyon erősen működő ébredési modell mennyire tud helyt állni az észak- vagy kelet-európai kultúrákban. Ez főleg a sejtcsoportok 1-1,5 év alatti osztódásánál merül fel. Az viszont biztos, hogy a magyar misszióban is használható, inspiráló gondolatok vannak benne, ezért, ha valaki gyülekezetplántáláson vagy megújításon gondolkozik, az mindenképp hasznos elveket és gyakorlati tanácsokat kap a könyv elolvasásával.

2. Az ógyházi üldözött időszakban a hívők hasonlóan házaknál, kisebb csoportokban tudtak nagyrészt összegyűlni, hiszen a Római Birodalomban a hitük minden megnyilvánulása tiltott volt, ezért csak 313 után építhettek nagy gyülekezeti házakat, katedrálisokat.